

[Arentoft]

mange tilfælde låser en sådan politiker sig fast. Derfor er det uheldigt efter min mening, når pressen kommer for tidligt ud og man begynder at tale om tingene, før man egentlig ved, hvad det er, det drejer sig om.

Airland Battles idé er den, at hvis der sker et angreb, skal der føres nogle styrker frem til at foretage dette angreb, men disse styrker skal umiddelbart efter have forsyninger frem, de skal eventuelt have yderligere styrker frem og den slags ting. For at forhindre, at disse styrker kommer frem, har man i sinde faktisk at tage dem på sengekanten, altså inden de overhovedet er kommet frem. Det er vel i og for sig en fornuftig tankegang. Så kan det ikke nytte noget, at man siger: her går NATOs grænse, og vi kan ikke gøre noget som helst, vi skal bare stå her bag ved vores grænse og sige: nu kan de andre samle alt, hvad de vil, på den anden side, og så kan de bare komme an. Vi er selvfølgelig nødt til også at tage dem derovre, hvis de har startet med at foretage et angreb.

For NATO er som sagt en forsvarsalliance, og det skal vi understrege ved hver eneste lejlighed. Hvis man tænkte sig det modsatte, at NATO foretog et angreb, ville hele ideen bag NATO falde sammen. Ideen er netop, at et angreb på et NATO-land er at betragte som et angreb på alle 16. Men hvis et af NATO-landene foretager et angreb, så er der ingen af de andre NATO-lande, der er forpligtet til at støtte det angribende NATO-land. Det må være helt krystalklart for alle.

Sker der sådan et angreb på et NATO-land, og det kan jo ske f.eks. på Norge, måske gennem Finland, det kan ske på Danmark, måske gennem Sverige, det kan ske på Nordtyskland – der er formentlig ikke så store muligheder for et landangreb nede i Centraleuropa på grund af bjergene – så træder NATO i kraft med det samme.

I en kronik i Frederiksborg Amts Avis den 9. januar 1984 skriver konsulent i hjemmevernet Jens P. Petersen under overskriften »Midt i en skændig debat om NATOs fremtid« bl.a. følgende, som jeg gerne vil have lov at citere:

»Danske politikere viser nu svaghed under førerskab af de socialister, der fra SF, VS og kommunisterne altid har villet det vestlige samarbejde til livs. Den europæiske socialistiske bølge med fredsbanneret oppe og underlagt rakethysteriet er blevet hverdagskost,

og således splittes et dansk sammenhold, der i 35 år var selvfølgeligt.«

Det er så rigtigt, som det er skrevet, og jeg fatter simpelt hen ikke, hvor SF, VS og kommunisterne vil hen. Er målet at få Danmark ind under jerntæppet? Ønsker vi de tilstande, der hersker bag jerntæppet, altså i Sovjetunionen og i satellitstaterne? Nej, det tror jeg ikke på.

I debatten sidste torsdag var jeg inde på begrebet psykologisk krigsførelse og psykologisk forsvar. Det er helt klart, at det er et mål for de nævnte partier at så splid imellem politiske partier, imellem befolkningsgrupper, og på den måde bygger man på frygten. Den udnytter man groft for at sige det ligeud. Det er hjemmevernskonsulent Jens P. Petersen også inde på i den nævnte artikel, hvor han siger:

»Lad det da være fastslået og aldrig glemt fremefter, hvad præsident Kennedy sagde i et stort øjeblik, da fremtiden skulle tegnes med klare streger:

»Vi har intet at frygte uden frygten selv.«
Det er jo det, der også på andre måder udtrykkes som, at den, der er bange, har tabt på forhånd.

Herefter mener jeg ikke, at der kan siges meget mere i denne sag. Men jeg vil gerne sige med hensyn til de to dagsordener, at vi afviser den af SF og VS foreslåede dagsorden; derimod vil vi med stor glæde stemme for den af socialdemokraterne foreslåede dagsorden. Når jeg udtrykkelig siger med stor glæde, er det, fordi vi her er tilbage til den situation, vi havde for et par år siden, hvor der er et bredt, stort flertal med landets største parti med omkring NATO og dermed Danmarks forsvar og Danmarks sikkerhed. Det synes jeg er en meget, meget stor begivenhed, som gør, at denne dato vil indgå i Danmarkshistorien, var jeg lige ved at sige; i alt fald er det en skelsættende dag. Det vil også være et helt klart signal ud til omverdenen og til vore NATO-partnere om, at nu er Danmark et troværdigt NATO-medlem.

Albrechtsen (VS):

Jeg kan sige til hr. Arentoft straks og til andre, der har rejst tvivl om vore hensigter, at vor hensigt er den ganske enkle at undgå krigen. Mere er der for så vidt ikke at sige om vores hensigter.